

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Václava Novotného a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce: **V. M.**, zast. JUDr. Karlou Laubeovou, advokátkou se sídlem v Praze 1, Bolzanova 1, proti žalované: **Městská část Praha 7**, nábř. kpt. Jaroše 1000/7, Praha 7, o přezkoumání rozhodnutí Obvodního úřadu Městské části Prahy 7, odboru výstavby, ze dne 2. 4. 1996, č. j.: výst. 6300/96/520-1217 Hol/Pe, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 16. 9. 2003, č. j. 28 Ca 156/2002 – 72,

t a k t o :

I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 16. 9. 2003, č. j. 28 Ca 156/2002 – 72, **se zrušuje.**

II. Žaloba na přezkoumání zákonnosti rozhodnutí Obvodního úřadu Městské části Praha 7, odboru výstavby, ze dne 2. 4. 1996, č. j.: výst. 6300/96/520-1217 Hol/Pe, **se odmítá.**

III. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení před Městským soudem v Praze.

IV. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení před Nejvyšším správním soudem.

O d ů v o d n ě n í :

Napadeným rozsudkem Městský soud v Praze zamítl žalobu žalobce proti rozhodnutí Obvodního úřadu Městské části Prahy 7, odboru výstavby, ze dne 2. 4. 1996, č. j.: výst. 6300/96/520-1217 Hol/Pe, neboť dospěl k závěru, že žalobce nebyl účastníkem správního řízení, v němž bylo vydáno rozhodnutí, jehož zrušení se napadenou žalobou

domáhá. Vycházel přitom z právní úpravy účinné v době vydání správního rozhodnutí vymezující okruh účastníků předmětného řízení. Městský soud v Praze se vzhledem k tomuto svému závěru zabýval i otázkou, zda jsou splněny zákonné podmínky pro postup podle § 65 a následující s. ř. s. V daném případě však nedospěl k závěru, že by žaloba byla podána osobou k takovému podání zřejmě neoprávněnou, a proto neodmítl soudní ochranu (i s ohledem na dříve zákonnou úpravou stanovený postup) a rozhodl o žalobě rozsudkem, a to při vědomí toho, že žalobce nevyčerpal řádné opravné prostředky (§ 46 odst. 1 písm. d), § 68 písm. a) s. ř. s.) v řízení před správním orgánem. S ohledem na změněnou procesní úpravu (do 31. 12. 2002 účinnou část pátou o. s. ř., od 1. 1. 2003 účinný s. ř. s.) nepovažoval za vhodné oddalovat projednání žaloby a poskytnutí soudní ochrany právům žalobce, když s řádným opravným prostředkem u správního orgánu (s odvoláním) by žalobce nemohl být úspěšný, jak nesporně z vyjádření druhé strany sporu vyplynulo. Městský soud v Praze přihlížel i k tomu, že žalobce v žalobě původně navrhol postup podle § 250b odst. 2 o. s. ř. (takový postup již s. ř. s. neobsahuje), přičemž ten by nebyl možný, podle jeho názoru i kdyby nedošlo ke změně právní úpravy správního soudnictví, protože žalobci právo být účastníkem správního řízení nesvědčilo a soud by proto nemohl správnímu orgánu uložit žalobci napadené rozhodnutí doručit.

Proti rozsudku Městského soudu v Praze podal včas kasační stížnost žalobce – nyní stěžovatel z důvodu uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., neboť Městský soud v Praze, podle něj, nesprávně věc posoudil po stránce právní. Pokud soud poukazuje na ust. § 59 odst. 3 stavebního zákona, podle něhož účastníky stavebního řízení nejsou uživatelé bytů a nebytových prostor, tak tomu je v případě, když stavebníkem je osoba odlišná od uživatele bytu. Podle vyhlášky č. 85/1976 Sb., o podrobnější úpravě územního řízení a stavebního řádu, v doplnění vyhlášky č. 155/1980 Sb. a vyhlášky č. 378/1992 Sb., ve znění platném v roce 1996 dle § 16 odst. 11 písm. c) v ohlášení stavebních úprav a udržovacích prací stavebník uvede doklad, že má vlastnické právo nebo jiné právo ke stavbě, který může být nahrazen čestným prohlášením nebo provádí-li úpravu nebo udržovací práce právnická nebo fyzická osoba jako nájemce, písemnou dohodu s vlastníkem stavby. Z tohoto zákonného ustanovení tedy vyplývá, že i fyzická osoba coby nájemce může být stavebníkem. Ostatně stavebníkem v předmětném správním řízení byl pan V. P. vystupující jako nájemce dvou bytů, o jejichž sloučení žádal. Správní orgán pak s ním jako s účastníkem stavebního řízení jednal a není pravdou tvrzení, že by stavebníkem bylo B. d. Ž. a že by pan P. byl jen zástupce. Stěžovatel nesouhlasí s tím, že není sporu o tom, že došlo ke změně užívání stavby bez stavebních úprav dle § 85 odst. 1 stavebního zákona. Podle § 85 odst. 1 zákona č. 50/1976 Sb. o územním plánování a stavebnímu řádu v doplnění zákona č. 103/1990 Sb., zákona č. 425/1990 Sb., zákona č. 262/1992 Sb. a zákona č. 43/1994 Sb. stavbu lze užívat jen k účelu určenému v kolaudačním rozhodnutí, popřípadě ve stavebním povolení s tím, že změny ve způsobu užívání stavby, v jejím provozním zařízení, ve způsobu nebo podstatném rozšíření výroby jsou přípustné jen po předchozím ohlášení stavebnímu úřadu, který o nich rozhodne nebo nařídí nové kolaudační řízení. Nikdo v tomto ustanovení se nehovoří o změnách bez stavebních úprav. K doplnění tohoto § 85 odst. 1 došlo až zákonem č. 19/1997 Sb. a zákonem č. 83/1998 Sb. Ke stavební úpravě došlo, neboť byla zbourána zeď mezi dvěma byty, byt nenosná a tímto zbouráním byly propojeny oba byty. Bourání zdí je stavební úprava, která vyžaduje ohlášení (rozhodně nejde o udržovací práci). Lze přisvědčit soudu, že v době vynesení rozhodnutí stavebního odboru bylo jiné znění § 97 zákona č. 50/1976 Sb., než v roce 1998. Pozdější znění rozšiřuje okruh účastníků řízení. V každém případě však účastníkem řízení byl vždy stavebník (kromě dalších osob vyjmenovaných v zákoně). Stavebníkem byl pan P., který podal žádost na stavební odbor. O tom svědčí i rozhodnutí žalovaného, kde se výslovně uvádí, že „dne 28. 2. 1996 podal žadatel p. – V. P., bytem N. M. 46, P. 7 žádost o

povolení změny v užívání stavby – spočívající ve sloučení dvou bytových jednotek“ a v odůvodnění se uvádí, že „Se sloučením obou bytových jednotek souhlasil vlastník domu B. d. Ž...“ Pokud soud namítá, že stěžovatel neměl zákonným způsobem deklarovaně nabytí práva k předmětnému bytu, tedy smrtí zůstavitele O. B., pak podle § 460 o. z. dědictví se nabývá smrtí zůstavitele a na tom nemění nic to, že došlo k potvrzení dědictví později. Dne 13. 3. 2000 podal návrh na dodatečné doprojednání pozůstalosti k Obvodnímu soudu pro Prahu 7 a protože dědický spis byl připojen u jiného občanskoprávního spisu a byl vrácen až v současné době, nemohl být návrh notářkou projednán. Navíc pak B. d. Ž. dosud notářce nesdělilo výši zůstatkové hodnoty členského podílu k družstevnímu bytu v P. 7, N. M. 46, takže tato záležitost nemohla být doprojednána. Pokud B. d. Ž. vyhoví notářce a sdělí jí požadované údaje, věc bude skončena notářkou dne 12. 11. t. roku (2003) na kdy je nařízeno jednání. Je zcela nepochybné, že nemohl nabýt členská práva a povinnosti k bytu v P. 7, D. 45, kterýžto byt užívá na základě nezaviněné z jeho strany neplatné směny bytů bez právního důvodu a ze kterého je podle soudního rozsudku a nařízeného výkonu rozhodnutí nucen se vystěhovat bez nároku na náhradní byt. Toto je družstvu známo a stěžovatel neví, proč družstvo sdělovalo notářce v dědickém řízení po panu B. zůstatkovou hodnotu členského bytu vázícího se k bytu, o kterém věděl, že stěžovateli nenáleží. Sám stěžovatel pak přehlédl, že zůstatková hodnota členského podílu se váže na byt v D. 45. Jak byt N. M. 46, tak byt v D. 45 jsou ve vlastnictví B. d. Ž. Jeho zemřelý strýc O. B. byl členem tohoto družstva již od doby, kdy mu byl přidělen družstevní byt v P. 7, N. M. 46 a jeho členská práva a povinnosti po něm stěžovatel zdědil. Pokud byla v dědickém řízení zaměněna zůstatková hodnota těchto dvou bytů, nic to nemění na tom, že členství O. B. v B. d. Ž. bylo jen jedno. Jestliže tedy stavebníkem mohla být fyzická osoba, kterou odbor výstavby považoval za nájemce bytu, pak nevidí stěžovatel důvod, proč by nemohl mít stejná práva jako pan P. a proč by mu nemohlo svědčit právo být účastníkem předmětného správního řízení. Navrhl proto, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek Městského soudu v Praze a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Ve vyjádření ke kasační stížnosti žalovaný odkázal na své přednesy v průběhu řízení před Městským soudem v Praze a dále zdůraznil, že postavení stavebníka zmocněného vlastníkem měl v tomto řízení V. P. I v případě, že by žalobce byl v době řízení nájemcem bytu, nelze z toho dovozovat jeho postavení jako stavebníka v tomtéž řízení (stavebníkem je osoba, která se souhlasem a zmocněním vlastníka je investorem a objednatelům stavby). Dále poukázal na ustanovení stavebního zákona č. 50/1976 Sb., ve znění pozdějších předpisů, a to ve znění před i po novele v roce 1999, která vysloveně uvádějí, že nájemci bytu a nebytových prostor nejsou účastníky stavebního řízení (§ 59), § 78 odst. 1 znění platného v době vydání rozhodnutí stanoví, že účastníkem kolaudačního řízení je stavebník, případně uživatel – provozovatel kolaudované stavby, § 97 přiznává postavení účastníka řízení nájemci pouze v případě, že je vydáváno rozhodnutí, jímž stavební úřad nařizuje, netýká se tedy žádného z řízení návrhových. Stavební úřad proto neměl žádný zákonný důvod k zahrnutí stěžovatele do osob účastníků řízení o změně užívání stavby a trvá na stanovisku, že přezkoumávané rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem.

Nejvyšší správní soud nejprve musel zkoumat splnění procesních podmínek, za nichž může ve věci jednat.

Z obsahu předloženého spisu Městského soudu v Praze sp. zn. 28 Ca 156/2002 vyplývá, že stěžovatel podal dne 27. 2. 2002 u Městského soudu v Praze žalobu proti žalovanému: Městská část Praha 7 na přezkoumání zákonnosti rozhodnutí Obvodního úřadu Městské části Praha 7, odboru výstavby, ze dne 2. 4. 1996, č. j.: výst. 6300/96/520-1217 Hol/Pe. Toto rozhodnutí (a celý správní spis odboru výstavby Obvodního úřadu v Praze 7) je

přiloženo v předloženém spisu a vyplývá z něho, že jím Obvodní úřad Městské části Praha 7 na žádost pana V. P. ze dne 28. 2. 1996 o povolení změny v užívání stavby – spočívající ve sloučení dvou bytových jednotek 2 + 1 (byt. č. 5) a 2 + 1 (byt. č. 6) ve 2. patře domu č. p. 1217 v P. 7 – H., N. M. 46, povolil změnu v užívání této stavby z dosavadního účelu bytu 2x 2 + 1 tak, že nadále budou užívány jako byt 4 + 1 s příslušenstvím, které tvoří 2x koupelna, 2x WC, 2x předsíň. Pro povolení změny v užívání stanovil správní orgán podmínky 1. s povolenou změnou užívání může být započato až po nabytí právní moci tohoto rozhodnutí, 2. za účelem stavebního propojení obou bytů bude vybourána část příčky o tloušťce 20 cm a délce 3,4 m. Podle odůvodnění rozhodnutí žádost o změnu v užívání přezkoumal příslušný správní orgán při místním šetření dne 28. 3. 1996. Žadatel předložil všechny potřebné doklady. Se sloučením obou bytových jednotek souhlasil vlastník domu – B. d. Ž. dne 20. února 1996. Správní úřad takto rozhodl na podkladě provedeného řízení podle § 85 odst. 1 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řízení (stavební zákon) ve znění pozdějších předpisů. Podle poučení mohli se účastníci proti tomuto rozhodnutí odvolat do 15 dnů ode dne jeho doručení k odboru výstavby Magistrátu hlavního města Prahy podáním u zdejšího stavebního úřadu. Toto rozhodnutí doručil správní orgán panu V. P., B. d. Ž. a Městské hygienické stanici v Praze, pobočka pro Prahu 7. Podle doložky právní moci vyznačené na tomto rozhodnutí, rozhodnutí nabylo právní moci dne 3. 5. 1996.

V žalobě, kterou stěžovatel podal u Městského soudu v Praze dne 27. 2. 2002 proti výše uvedenému rozhodnutí, tvrdil, že je členem B. d. Ž. a přešel na něho i nájem družstevního bytu č. 6 po panu O. B. svému strýci a měl proto být účastníkem správního řízení o sloučení předmětného bytu s bytem manželů P. Protože s ním ve správním řízení o sloučení bytu nebylo jednáno jako s účastníkem řízení a rozhodnutí ze dne 2. 4. 1996 mu nebylo doručeno, navrhl, aby soud uložil žalovanému doručit mu rozhodnutí o sloučení bytu a navrhl poté, aby rozhodnutí Obvodního úřadu pro Prahu 7, odboru výstavby, ze dne 2. 4. 1996, č. j. 6300/96/520-1217 Hol/Pe, bylo zrušeno a věc vrácena tomuto orgánu k dalšímu řízení. V žalobě netvrdí, v čem je toto napadené rozhodnutí nezákonné. Své účastenství ve správním řízení vyvozoval z toho, že po úmrtí pana O. B. (svého strýce) dne 10. 4. 1994 se stal členem B. d. Ž. a nájemcem bytu v P. 7, N. M. 46, č. 6 o velikosti 2 + 1 s příslušenstvím ve 2. patře, který přestože nebyl volný, byl v roce 1996 rozhodnutím předsedy družstva v rozporu se stanovami (čl. 34) přidělen manželům P., kteří byli nájemci sousedního bytu na patře. Na žádost manželů P. o sloučení bytů tj. č. 5 a bytu č. 6 pak žalovaný vyhověl této žádosti, neboť zřejmě netušil, že manželé P. nejsou nájemci bytu č. 6 po O. B. Pan O. B. se až do doby své smrti nikdy nevzdal svého práva nájmu tohoto bytu. Ani sám stěžovatel se svého zděděného práva tomuto bytu nevzdal.

Městský soud v Praze si byl vědom toho, že stěžovatel podal žalobu proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, tedy že nevyčerpal řádné opravné prostředky v řízení před správním orgánem, avšak s ohledem na změněnou procesní úpravu (do 31. 12. 2002 část pátá o. s. ř., od 1. 1. 2003 s. ř. s.) nepovažoval za vhodné oddalovat projednání žaloby a poskytnutí soudní ochrany právům stěžovatele, když s řádným opravným prostředkem u správního orgánu (s odvoláním) by stěžovatel nemohl být úspěšný, což nesporně z vyjádření druhé strany vyplynulo.

Stěžovatel podal žalobu dne 27. 2. 2002, tedy za účinnosti části páté o. s. ř. upravující správní soudnictví v jejím znění do 31. 12. 2002.

Podle § 247 odst. 1 o. s. ř. (ve znění do 31. 12. 2002) podle ustanovení této hlavy se postupuje v případech, v nichž fyzická nebo právnická osoba tvrdí, že byla na svých

právech zkrácena rozhodnutím správního orgánu, a žádá, aby se přezkoumal zákonnost tohoto rozhodnutí.

Podle § 247 odst. 2 o. s. ř. v jeho znění do 31. 12. 2002 u rozhodnutí správního orgánu vydaného ve správním řízení je předpokladem postupu podle této hlavy, aby šlo o rozhodnutí, jež po vyčerpání řádných opravných prostředků, které jsou proti ním připuštěny, nabylo právní moci.

V době podání žaloby tedy bylo předpokladem postupu podle části páté, hlavy druhé o. s. ř. ve znění do 31. 12. 2002, aby šlo o rozhodnutí, u něhož došlo k vyčerpání řádných opravných prostředků. Protože řízení o žalobě stěžovatele nebylo u Městského soudu v Praze skončeno do 31. 12. 2002, dokončí se řízení o ní podle ustanovení části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb. s. ř. s. (§ 130 odst. 1 citovaného zákona). Podle § 5 s. ř. s. nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak, lze se ve správním soudnictví domáhat ochrany práv jen na návrh a po vyčerpání řádných opravných prostředků, připouští-li je zvláštní zákon. Vyčerpání řádných opravných prostředků je tedy podmínkou řízení i podle s. ř. s.

Pokud měl stěžovatel za to, že byl účastníkem řízení před správním orgánem a že tedy byl správním orgánem jako účastník řízení opomenut, měl proti rozhodnutí prvostupňového správního orgánu podat odvolání, o němž by rozhodl příslušný nadřízený správní orgán. Stěžovatel však podal žalobu u soudu, aniž vyčerpал opravné prostředky a v žalobě navrhl, aby soud uložil žalovanému doručit mu rozhodnutí o sloučení bytu, protože toto rozhodnutí mu v důsledku opomenutí jeho účastenství nebylo doručeno. Měl zřejmě za to, že se na něj vztahuje ustanovení § 250b odst. 2 o. s. ř. ve znění do 31. 12. 2002. Podle tohoto ustanovení jestliže je podána žaloba někým, kdo tvrdí, že mu rozhodnutí správního orgánu nebylo doručeno, ač s ním jako s účastníkem řízení mělo být jednáno, soud ověří správnost tohoto tvrzení a uloží správnímu orgánu doručit tomuto účastníku správní rozhodnutí a podle okolností odloží jeho vykonatelnost. Tímto stanoviskem soudu je správní orgán vázán. Po uskutečněním doručení předloží správní orgán spisy soudu k rozhodnutí o žalobě. Toto ustanovení bylo účinné do 31. 12. 2002, soudní řád správní účinný od 1. 1. 2003 takové obdobné ustanovení neobsahuje. Městský soud v Praze si byl vědom tohoto návrhu stěžovatele, i když po 1. 1. 2003 již o něm rozhodnout nemohl, a dovedl, že stěžovatel v době vydání rozhodnutí žalovaného nebyl účastníkem správního řízení, jehož výsledkem bylo právě napadené rozhodnutí. Na tyto jeho podrobné odborně zdůvodněné závěry Nejvyšší správní soud odkazuje z důvodu komplexního zhodnocení právní situace stěžovatele, i když tyto závěry jdou nad rámec rozhodnutí Nejvyššího správního soudu.

Kasační stížnost stěžovatele neshledal Nejvyšší správní soud důvodnou a navíc se ani necítil být zcela vázán důvody kasační stížnosti, protože řízení před Městským soudem v Praze bylo zmatečné pro nedostatek podmínky řízení (§ 109 odst. 3, § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s.), protože stěžovatel nevyčerpал ve správním řízení řádné opravné prostředky, které připouštěl zákon.

Nejvyšší správní soud přitom nesdílí přesvědčení Městského soudu v Praze, že vzhledem ke změněné právní úpravě (do 31. 12. 2002 účinné části páté upravující správní soudnictví, od 1. 1. 2003 účinnému zákonu č. 150/2002 Sb. – soudnímu řádu správnímu) a zřejmě i složitosti případu (to se však týká provedených směn bytů stěžovatele a jeho strýce O. B. a dalších), bylo třeba žalobu stěžovatele projednat věcně, i když podmínky řízení pro její projednání nebyly splněny. Podle čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen rozhodnutím orgánu veřejné správy, může

se obrátit na soud, aby přezkoumal zákonnost takového rozhodnutí, nestanoví-li zákon jinak. Podle odst. 4 citovaného článku podmínky a podrobnosti upravuje zákon. Stěžovatel nesplnil podmínku stanovenou v § 247 odst. 2 z. č. 99/1963 Sb. – o. s. ř. ve znění účinném v době podání žaloby a nesplnil ani podmínku stanovenou v § 5 zákona č. 150/2002 Sb. s. ř. s. účinného od 1. 1. 2003. Nepodal odvolání proti rozhodnutí žalovaného k příslušnému správnímu orgánu, ačkoli z. č. 50/1976 Sb. opravný prostředek připouští a rozhodnutí ze dne 2. 4. 1996 poučení o něm také obsahuje. Nevyčerpal tak opravné prostředky ve správním řízení. Žalobu podal proti rozhodnutí žalovaného jako správního orgánu I. stupně u soudu dne 27. 2. 2002, prakticky za 6 roků poté, co žalovaný doručil nejpozději své rozhodnutí známému účastníku řízení tj. V. P. dne 18. 4. 1996. Rozhodnutí žalovaného tak nabylo právní moci podle doložky právní moci dne 3. 5. 1996. O tom, že žalovaný vydal rozhodnutí ze dne 2. 4. 1996, stěžovatel věděl nejméně v průběhu řízení vedeného před Obvodním soudem pro Prahu 7 pod sp. zn. 8 C 182/1999, v němž byl žalobcem a v němž uvedený soud dne 29. června 2001 vydal rozsudek, v jehož odůvodnění vychází i z rozhodnutí Obvodního úřadu Městské části Praha 7 ze dne 2. 4. 1996, č. j. výst. 6300/96/520-1217 Hol/Pe. Stěžovatel proti uvedenému rozsudku podal odvolání, o němž rozhodl Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 19. 12. 2001, č. j. 17 Co 709/2001 – 82, v jehož odůvodnění vyslovil, že pokud stěžovatel, resp. jeho právní předchůdce (strýc O. B.) v důsledku neplatných převodů nepozbyl členství v družstvu a nájemní právo k bytu, měl být účastníkem stavebního řízení a pokud jím nebyl a rozhodnutí o povolení změny v užívání mu nebylo doručeno, mohl se domáhat zrušení rozhodnutí ve správním řízení žalobou podle § 250 a následujících o. s. ř. o správním soudnictví. Stěžovatel tak zřejmě postupoval podáním žaloby ve správním soudnictví u Městského soudu v Praze dne 27. 2. 2002. Podle názoru Nejvyššího správního soudu však poučení, které bylo stěžovateli poskytnuto v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 19. prosince 2001, č. j. 17 Co 709/2001 – 82, nemůže nahradit splnění podmínek stanovených zákonem pro řízení ve správním soudnictví. Každý má právo a povinnost chránit svá práva zákonem stanoveným způsobem. Jestliže dohoda o výměně bytů, kterou uzavřel stěžovatel a jeho strýc pan O. B. s dalšími osobami v roce 1988, se ukázala být v následné době neplatnou, o čemž měl stěžovatel naprostou jistotu již v roce 1990 (rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 19. 2. 1990, č. j. 11 Co 38/90 - 71), ještě potvrzenou v roce 1992 (rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 28. 5. 1992 sp. zn. 2 Cz 9/92) pak právní řád stanovil zákonný postup pro navrácení v původní stav. Možností daných stěžovateli právním řádem stěžovatel zcela nevyužil v důsledku svého procesního postupu, když v některých řízeních byl stěžovatel žalovaným, v některých řízeních byl žalobcem. V občanskoprávní rovině byly spory pro žalobce ukončeny zřejmě právě rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 19. 12. 2001, č. j. 17 Co 709/2001 – 82, tzn. po 13 letech od uzavření dohody o výměně bytů. Podle výsledků řízení v občanskoprávních věcech stěžovatel ani jeho strýc O. B. neplatnost dohody o výměně bytů nezpůsobili. Tato skutečnost však nemůže odůvodnit věcné přezkoumání rozhodnutí žalovaného. Z rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 4. 1996 nabyly práva jiné osoby a jeho věcným přezkoumáním v řízení podle zákona č. 150/2002 Sb., podle něhož nejsou splněny zákonem stanovené podmínky pro takové řízení, jak výše uvedeno, by byla ohrožena právní jistota, kterou z rozhodnutí nabyli účastníci uvedeného správního řízení.

Nejvyšší správní soud proto postupoval podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. a napadený rozsudek Městského soudu v Praze zrušil, a protože již před Městským soudem v Praze byly důvody pro odmítnutí žaloby, učinil tak Nejvyšší správní soud podle výše uvedeného ustanovení s. ř. s. a dále podle ust. § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. za použití ust. § 120 s. ř. s.

Protože Nejvyšší správní soud zrušil rozhodnutí Městského soudu v Praze a žalobu stěžovatele odmítl, rozhodl o nákladech řízení před Městským soudem v Praze

i před Nejvyšším správním soudem. Podle ust. § 60 odst. 3 s. ř. s. za použití ust. § 120 s. ř. s. žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba odmítnuta.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. dubna 2005

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu